

Sygn. akt II AKa 164/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: sędzia SA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Sławomir Steinborn

SA Marta Urbańska

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w G. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2021 r.

sprawy

T. F. s. A., ur. (...) w B. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt **III K 68/20**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 164/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 23 marca 2021r. w sprawie III K 68/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		T. F.	Pojednanie się oskarżonego z pokrzywdzonymi.	Zeznania świadków: A. F. i A. F. (1)	k.687-688
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	T. F.	Nie dotyczy	Nie dotyczy		

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Zeznania świadka A. F.. Zeznania świadka A. F. (1)	Brak podstaw do zakwestionowania wiarygodności, potwierdzenie w innych dowodach.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	Nie dotyczy

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	Apelacja obrońcy oskarżonego I. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.167 kpk w zw. z art.201 kpk w zw. z art.366 § 1 kpk w zw. z art.410 kpk w zw. z art.4 kpk w zw. z art.7 kpk polegająca na naruszeniu obowiązku wszechstronnego rozważenia całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez niewyjaśnienie wszystkich, istotnych okoliczności sprawy, pominięcie w zakresie ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, a także zaniechanie przeprowadzenia dowodu w postaci powołania innego zespołu biegłych psychiatrów i psychologów, a w konsekwencji oparcie zaskarżanego rozstrzygnięcia na niepełnej i sprzecznej ze stanem nauki	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

opinii biegłych, nieuwzględniającej lub przemilczającej wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia kwestii poczytalności oskarżonego okoliczności, nadto niezawierającej wyczerpującego uzasadnienia wszelkich z wyrażonych w niej ocen i poglądów o swym szczególnie doniosłym znaczeniu, w tym nade wszystko zdiagnozowanych u oskarżonego pomimo braku możliwości intoksykacji psychoz.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tegoż wyroku w zakresie winy, polegający na uznaniu, iż oskarżony tempore criminis miał zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu oraz kierowania swym postępowaniem, a zatem że przewidując i godząc się na skutek w postaci śmierci, usiłował zabić swego ojca A. F. (1) oraz swą matkę A. F., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał z tymże uznaniem pozostaje w sprzeczności.

Apelacja prokuratora

1. Błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku, skutkujący błędnym uznaniem, że w sprawie zachodzą przesłanki określone w art.60 § 2 kk, tj. istnieją szczególne okoliczności warunkujące zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, co w konsekwencji doprowadziło do tego, iż zapadłe orzeczenie cechuje się rażącą niewspółmiernością kary orzeczonej względem oskarżonego T. F. w postaci trzech lat pozbawienia wolności, podczas gdy wymogi zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej wymagają orzeczenia surowszej kary pozbawienia wolności zważywszy

	<p>na okoliczności popełnienia czynu przez oskarżonego,</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zapadłego wyroku sprowadzający się do błędnej oceny, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonych, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawieniem życia A. i A. F. (1).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego</p> <p>Ad. I. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut naruszenia wskazanych w apelacji przepisów postępowania. Skarżący nie wskazał w czym upatruje naruszenia przez Sąd I instancji określonej w art.4 kpk zasady obiektywizmu/ bezstronności. Brak jest również argumentacji na poparcie zarzutu obrazy art.410 kpk. Skarżący nie wskazał bowiem okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, które zostałyby pominięte przez Sąd I instancji, ani też aby sąd ten oparł się na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy. Treść zarzutu wskazuje natomiast, że obrońca kwestionuje wiarygodność stanowiącej dowód w sprawie opinii sądowo – psychiatryczno – psychologicznej dotyczącej oskarżonego. Niebędący lekarzem psychiatrą obrońca oskarżonego podważa rzetelność opinii biegłych psychiatrów i psychologa wskazując na jej sprzeczność ze stanem</p>		

nauki. Zarzuty te uznać należy za całkowicie gołosłowne. Biegli wydali opinię o stanie zdrowia oskarżonego po przeprowadzonej obserwacji, podczas której wielokrotnie badali oskarżonego (k.349 akt sprawy). Szczegółowo przedstawili swoje stanowisko również na rozprawie (k.349-351v akt sprawy). Nie ma racji skarżący twierdząc, że biegli wydając opinię niekwestionującą poczytalność oskarżonego przyjęli, że w inkryminowanym czasie znajdował się on pod wpływem środków psychoaktywnych. W pierwszej opinii sądowno psychiatrycznej wskazali, że niewykluczone jest że oskarżony nadużywa środków psychoaktywnych (k.183 akt sprawy). Po przeprowadzeniu obserwacji sądowno – psychiatrycznej stwierdzili jego poczytalność, nawet jeżeli czyny popełnił po spożyciu środków odurzających; nie przesądziła zatem, że wówczas znajdował się pod ich wpływem (k.272 akt sprawy). W tożsamy sposób wypowiedzieli się opiniując na rozprawie (k.349 akt sprawy). Tezie skarżącego, że brak jest podstaw do przyjęcia, że w dniu zdarzenia T. F. znajdował się pod wpływem substancji psychoaktywnych przeczą również wyjaśnienia oskarżonego. W toku rozprawy podał bowiem, że w dniu zdarzenia zażywał narkotyki (k.315 akt sprawy). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do faktu, że w dniu zdarzenia oskarżonemu uniemożliwiono opuszczenie miejsca zamieszkania i przebywał on pod kontrolą osób wspólnie z nim zamieszkujących. Podkreślenia bowiem wymaga, że oskarżony wrócił do domu nad ranem w dniu, w którym doszło do inkryminowanych zdarzeń. Rozważania skarżącego

dotyczące symptomów choroby psychicznej są całkowicie dowolne, jak już bowiem wyżej wskazano, brak jest podstaw do uznania aby obrońca posiadał w tym zakresie wiedzę fachową. Chybiony jest również zarzut braku argumentacji biegłych potwierdzających diagnozę o niewystępowaniu u oskarżonego choroby psychicznej. Biegli bowiem w toku rozprawy szczegółowo uzasadnili tę diagnozę (k.349-351v). Oparty zatem na tym twierdzeniu zarzut niepełności opinii jest całkowicie chybiony a przedstawiony przez obrońcę pogląd, że oskarżony cierpi na schizofrenię jest całkowicie dowolny i jako taki nie może podważać opinii biegłych psychiatrów i psychologa. Wobec wskazanych już w niniejszym uzasadnieniu wyjaśnień oskarżonego, w których podał, że w dniu zdarzenia zażywał substancje psychoaktywne, skutku oczekiwanego przez skarżącego nie mogą przynieść poczynione na str.3-4 apelacji rozważania oparte na twierdzeniu, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego czynu pod wpływem środków odurzających. Poza sporem pozostaje podnoszona przez skarżącego (str.4 apelacji) okoliczność, że stwierdzenie niepoczytalności uniemożliwia pociągnięcie sprawy do odpowiedzialności karnej. Rzecz jednak w tym, że w realiach rozpoznawanej sprawy nie stwierdzono aby oskarżony działał w warunkach wyłączonej poczytalności. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do badań jakim był poddawany oskarżony w czasie tymczasowego aresztowania i wskazywanie na przypuszczenia lekarzy z Aresztu Śledczego w G.. Biegli bowiem zapoznali się z pełną dokumentacją medyczną

oskarżonego, w tym z dokumentacją z aresztu śledczego (k.349 akt sprawy). Biegli również w opinii ustnej odnieśli się do podnoszonej w apelacji kwestii leków jakie podawano oskarżonemu w Areszcie Śledczym w S. (k.349v, 350v akt sprawy). Reasumując zatem – brak jest podstaw do podzielenia zarzutów apelacji związanych z wiarygodnością opinii sądowo - psychiatryczno – psychologicznej wydanej w odniesieniu do oskarżonego.

Ad. II Wobec bezzasadności zarzutów o charakterze procesowym, za bezzasadny uznać należy oparty na nim zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Apelacja prokuratora

Ad.1 Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut braku podstaw do zastosowania w przedmiotowej sprawie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do więzi rodzinnych oskarżonego i pokrzywdzonych wskazując na naturalną skłonność rodziców do wybaczenia swojemu dziecku. Jedną bowiem z przesłanek wymierzenia kary z nadzwyczajnym złagodzeniem jest pojednanie pokrzywdzonego ze sprawcą (art.60 § 2 pkt 1 kk). Skarżący nie kwestionuje faktu pojednania w przedmiotowej sprawie. Również Sąd Apelacyjny, na podstawie zeznań pokrzywdzonych złożonych zarówno przed Sądem I instancji, jak i w toku rozprawy odwoławczej doszedł do przekonania, że doszło do pojednania a pokrzywdzeni nie żywią urazy do oskarżonego. Trafnie również przy wymiarze

kary Sąd za okoliczność łagodzącą uznał charakter obrażeń ostatecznie spowodowanych przez oskarżonego. Biorąc pod uwagę zarówno ustalony (a niekwestionowany przez skarżącego) stan faktyczny, jak również rozważania poczynione w dalszej części niniejszego uzasadnienia a dotyczące zamiaru z jakim działał oskarżony, nie sposób uznać aby obrażenia te były tylko i wyłącznie konsekwencją szczęśliwego dla pokrzywdzonych zbiegu okoliczności. Oskarżony bowiem poprzestał na spowodowaniu określonych obrażeń mając obiektywnie możliwość ich zwiększenia. Szerzej do tego Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Mając powyższe na uwadze, Sąd odwoławczy podzielił pogląd Sądu I instancji co do tego, że w przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut rażącej niewspółmierności/ łagodności orzeczonej kary. Na wstępie wskazać należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby

przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary: dyrektywa winy (dolegliwość kary nie może przekroczyć stopnia winy), dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości czynu - obejmuje okoliczności związane z czynem: przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (postać zamiaru, motywacja), dyrektywa prewencji indywidualnej (zapobieżenie popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę) oraz dyrektywa prewencji ogólnej (kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy i przekonujący przedstawił argumentację związaną z wymierzoną karą (str.11-16 uzasadnienia wyroku). Skarżący natomiast poza ogólnym wskazaniem na okoliczności popełnienia przestępstwa i rodzaj dobra, w które godził oskarżony nie przedstawił żadnej rzeczowej argumentacji odnoszącej się do realiów rozpoznawanej sprawy. Skutku oczekiwanego przez apelującego nie może zatem przynieść odwoływanie się do orzecznictwa w omawianym zakresie, w szczególności dotyczącego prewencji ogólnej i szczególnej.

Ad.2. Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie zamiaru przypisanego oskarżonemu. Na wstępie podkreślić należy wewnętrzną sprzeczność zarzutu w tym zakresie. Kwestionując w petitum zarzutów prawidłowość przyjętego przez Sąd Okręgowy zamiaru ewentualnego, skarżący w uzasadnieniu wskazuje, że sąd poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Tymczasem przecież zamiar z jakim działał sprawca jest elementem stanu faktycznego, stąd stanowisko Sądu II instancji o wewnętrznej sprzeczności apelacji w tym zakresie.

Nie jest przekonująca argumentacja skarżącego, że za przyjęciem zamiaru bezpośredniego w realiach rozpoznawanej sprawy przemawia sposób posłużenia się nożem wobec pokrzywdzonego A. F. (1). Niekwestionowanym w orzecznictwie jest pogląd, że rodzaj użytego narzędzia sam w sobie nie decyduje o zamiarze działania sprawcy, który stoi pod zarzutem zabójstwa. Istotnie oskarżony przyłożył nóż do szyi pokrzywdzonego, która jest miejscem wrażliwym na obrażenia a ich spowodowanie narzędziem takim jak nóż może skutkować śmiercią osoby zaatakowanej. W realiach przedmiotowej sprawy nie sposób jednak uznać aby takie zachowanie oskarżonego przemawiało za przyjęciem, że działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia A. F. (1). Gdyby bowiem oskarżony działał z takim zamiarem, nie było żadnych przeszkód aby go zrealizował. Jak bowiem wskazał sam skarżący - oskarżony ustawił pokrzywdzonego tak, że nie miał on możliwości

obrony; nadto dokonał cięcia szyi pokrzywdzonego. Podkreślenia jednak wymaga, że rana ta była lekka, dokonana bez nacisku (zeznania A. F. (1) - k.318 akt sprawy). Znajduje to potwierdzenie w opinii sądowo – lekarskiej, w której biegły podał, że doznane przez pokrzywdzonego obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni (k.83 akt sprawy). Przeczy to – w ocenie Sądu Apelacyjnego - tezie skarżącego o działaniu oskarżonego w bezpośrednim zamiarze zabójstwa pokrzywdzonego. Nie bez znaczenia pozostaje również ustalony i niekwestionowany powód, dla którego oskarżony przypuścił atak na swoich rodziców. Celem działania oskarżonego była bowiem chęć wyjścia z mieszkania, co uniemożliwiali mu rodzice (wskazuje na to wprost skarżący – str.4 apelacji). To również – w ocenie Sądu Apelacyjnego – przemawia przeciwko stanowisku oskarżyciela publicznego co do zamiaru bezpośredniego z jakim miał działać oskarżony. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do innych obrażeń jakich doznał pokrzywdzony A. F. (1) na skutek działania oskarżonego. Wszystkie bowiem obrażenia jakich doznał pokrzywdzony w inkryminowanym czasie biegły uznał za lekkie, naruszające czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni (k.83 akt sprawy). Nie bez znaczenia dla oceny zamiaru oskarżonego wobec pokrzywdzonego A. F. (1) ma poczynione przez Sąd I instancji ustalenie (niewskazane w omawianej apelacji ale niekwestionowane przez skarżącego), że po pierwszym ataku A. F. (1) przewrócił się, a wówczas oskarżony zaatakował

A. F.. Gdyby oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim zabójstwa pokrzywdzonego, tj. chciał go zabić nie stałoby mu na przeszkodzie, pokrzywdzony bowiem nadal pozostawał bezbronny. Tożsamy charakter jak w odniesieniu do pokrzywdzonego A. F. (1) miały spowodowane przez oskarżonego obrażenia pokrzywdzonej A. F. (k.91 akt sprawy). Również zatem i zachowanie oskarżonego względem pokrzywdzonej nie uzasadnia przyjęcia, że działał on zamiarem bezpośrednim pozbawienia jej życia. Użycie przez oskarżonego tasaka także nie implikuje uznania, że działał on zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonych . Nie użył go bowiem, gdyż sam fakt jego trzymania skłonił pokrzywdzonych do wypuszczenia oskarżonego z mieszkania. Jak wskazał sam skarżący (str.5 apelacji), oskarżony po tym opuścił mieszkanie. Wskazuje to zatem ma to, że jego zachowanie było nakierowane li tylko na opuszczenie mieszkania i choć robił to w sposób niedopuszczalny pod każdym względem, nie sposób przyjąć, że przyjęcie zamiaru ewentualnego w zakresie zbrodni usiłowania zabójstwa było błędne.

Wnioski

Apelacja obrońcy oskarżonego

O uchylenie wyroku w całości i umorzenie postępowania.

Apelacja prokuratora

O zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie przyjętej przez Sąd konstrukcji działania z zamiarem ewentualnym poprzez przyjęcie, że T. F. działał

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>z zamiarem bezpośrednim oraz zmianę orzeczonej względem oskarżonego T. F. za opisany w art.91 § 1 kk ciąg przestępstw z art.13 § 1 kk w zw. z art.148 § 1 kk wymierzonej na podstawie art.148 § 1 kk w zw. z art.14 § 1 kk i art.91 § 1 kk przy zastosowaniu art.60 § 2 i art.60 § 6 pkt 2 kk kary 3 lat pozbawienia wolności i orzeczenie względem oskarżonego T. F. kary surowszej to jest kary 25 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów apelacyjnych.</p>		

<p>1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Nie dotyczy</p>	
<p>1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zaskarżony wyrok</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

Bezasadność zarzutów apelacyjnych, brak przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwiążle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia i obciążając nimi Skarb Państwa. Uznał bowiem, że w jego aktualnej sytuacji finansowej obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2.		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana